

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 276/2014
16.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене А.Ф., због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адв. М.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 2К бр. 7/12 од 22.04.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3177/13 од 25.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.Ф., адв. М.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 2К бр. 7/12 од 22.04.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3177/13 од 25.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину 2К бр. 7/12 од 22.04.2013. године окривљена А.Ф. оглашена је кривом због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. КЗ за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљена за време од две године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка суду и оштећеном ТП Б.к. из С.В., а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, те да у истом законском року на име имовинско-правног захтева исплати износ од 311.634,01 динар оштећеном ТП Б.к. из С.В.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3177/13 од 25.10.2013. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене А.Ф., а првостепена пресуда, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац осуђене А.Ф., адв. М.К., због повреде закона (485. став 1. тачка 1. ЗКП-а), и то конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду пред другим већем односно судији појединцу или пак да исте преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе а затим признати и досудити на терет буџетских средстава суда трошкове целокупног кривичног поступка, и то трошкове поступка ванредног правног лека, адвоката - за састав захтева за заштиту законитости по адвокатском Тарифнику, у износу од 45.000,00 динара, трошкове првостепеног кривичног поступка у висини опредељеној у трошковнику окривљене на последњем главном претресу од 22.04.2013. године, као и трошкове жалбеног кривичног поступка у висини опредељеној захтевом за накнаду трошкова у жалби браниоца окривљене од 20.05.2013. године, против првостепене пресуде. Такође је захтевао да у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП-а буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда а ради присуства истој.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП-а, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђене А.Ф. је неоснован.

Бранилац окривљене А.Ф. као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а са образложењем да су побијане правноснажне пресуде засноване на незаконитим и недозвољеним доказима на којима се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати пре свега на фалсификованом записнику о „признању окривљене“ од 02.02.2009. године и трговачким књигама за 2007, 2008. и 2009. годину продавнице ТР Б.к. у С.В., а који докази су према ставу браниоца сачињени и прибављени супротно одредби члана 16. став 1. ЗКП-а, па се из тих разлога нису могли користити у кривичном поступку већ су исти морали бити издвојени из списка предмета.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, по оцени Врховног касационог суда, су неосновани, а из следећих разлога:

Према одредби члана 16. став 1. ЗКП-а судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим Закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Одредбом члана 84. став 1. ЗКП-а прописано је да докази који су прибављени противно члану 16. став 1. тог Законика (незаконити докази) не могу бити коришћени у кривичном поступку.

Према одредби члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама тог Законика не може заснивати.

Дакле, за постојање ове битне повреде одредаба кривичног поступка, нужно је да је судска одлука заснована на доказу који је сам по себи или према начину прибављања у супротности са одредбама ЗКП-а.

Из списка предмета произилази да је спорни записник од 02.02.2009. године приватна исправа сачињена од стране оштећене Б.В. у присуству С.1 и С.В2, Ј.М., М.Ј. и Д.1 и Д.Ђ.2, а потписана од стране окривљене.

Конкретна приватна исправа сама по себи и по начину прибављања не представља недозвољени доказ у смислу члана 16. став 1. ЗКП. Оспоравање садржаја исправе тврдњом да се ради о фалсификату који је окривљена потписала без читања не чини овај доказ недозвољеним, већ из тога произилази обавеза суда да провери истинитост садржаја исправе, што је суд у конкретном случају и учинио саслушањем сведока који су присуствовали сачињавању исправе. Дакле, у конкретном случају не ради се о недозвољеном доказу, већ о доказу који подлеже провери и оцењивању од стране суда као и сваки други доказ.

Такође су неоснована и указивања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да трговачке књиге за 2007, 2008. и 2009. годину представљају доказ на коме се судска одлука не може заснивати, јер су како то бранилац посебно истиче нерегуларно и незаконито вођене односно сачињене противно прописима о вођењу трговачких књига у промету на мало, због чега је постојала реална могућност различитих манипулација, фингираних и лажних уписа од стране оштећене - власнице Б.В., а на штету окривљене.

Трговачке књиге за 2007, 2008. и 2009. годину а како то произилази из списка предмета биле су предмет економско-финансијског вештачења о чему су вештаци Д.Р. и Д.Ц. дали своје стручне налазе и мишљења, које је суд у потпуности

прихватио, налазећи да су дати на основу писане документације од стране сталних судских вештака, стручно и у довољној мери образложени.

Осим тога, спорна документација па и трговачке књиге, на основу које је утврђен „мањак“ за спорни период била је доступна и окривљеној А.Ф. у чијем присуству је извршено вештачење истих, па су из тих разлога супротно изнетим наводима браниоца окривљене и трговачке књиге за 2007, 2008. и 2009. годину могле бити коришћене као доказ у овом кривичном поступку.

Како је повреда из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а истицана и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд, прихватајући разлоге жалбеног суда сходно одредби члана 491. став 1. ЗКП-а, на исте упућује.

Са свега изложеног, оценивши, из изнетих разлога, да је захтев за заштиту законитости неоснован, Врховни касациони суд је, на основу одредби члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**